

چەپۆن بۆ مەندالان

گەڕێنەرین قەلەم

وە، گێڕێنەر :

بەدوان ئەگەد جەبیب

خانمێکی بچکۆلە

هەبوو نەبوو کچی بچکۆلە هەبوو. کەلەشیڕیکی جوان و
دڵگری هەبوو. کەلەشیڕە کە هەموو پۆژی لەگەڵ گەردوگۆلی
بەیانیان لەخەو رادەبوو. گۆرانیی دەگوت:

«کوو- ککوو- کوو- کوو، بەیانیت باش خانمە کە ی خۆم!»
پاشان کەلەشیڕە کە رای دەکردە لای کچە بچکۆلە کە و بە
دەندووک لەتکە نانی لی دەرفاند. پەروبالێ کەلەشیڕە کە لە پەنگی
پەلکەزێرینە دەچوون. هەر دەتگوت بە پۆن چەور کراون و
دەتریسکانەو. پۆپیتە سوورە کە ی لەبەر تیشکی هەتاو
دەبریسکایەو. بە راستی کەلەشیڕیکی جوان و بەدیمەن بوو.

رۆژیکیان کچه بچکۆلهکه، کورپه دراوسیهکی بینی مریشکیکی
جوانی پی بوو. ههر زوو حهزی چوو مریشکهکه، گوتی:

«تۆ مریشکی خۆتم بدی، منیش کهلهشییری خۆمت دهدهمی!»
کهلهشییر گوپی لهم وشانه بوو، پۆپیتتهی بهردایهوه و سهری لار
کردهوه. (نا، نهخیر هیچی له دهست نهدههات. خانم دهیگۆریهوه).
کورپه دراوسی گوتی باشه و کهلهشییرهکهی لهجیاتى مریشکهکه
برد.

ههر زوو کچه بچکۆلهکه و مریشکهکه بوونه ههقال. مریشک ئهو
پهروهله جوان و دلگهه، ههموو رۆژی هیلکهیهکی سپی وهک بهفری
دهدایى.

«کورک، کورک، خانمهکهه، فهرموو ئهم هیلکهیه بخۆ!»
کچه بچکۆلهکه هیلکهکهی دهخوارد. پاشان مریشکهکهی له
ئامپز دهگرت و دهستی به پهڕ و تووکی دادههینا. دان و ئاوی
دهدایى.

پۆژیکیان کچه دروسییه که هاته ئەو ناوه. مراوییه کی پێ بوو.
کچه بچکۆله که هەزی چووە مراوییه که و، به کچه دروسییه که ی
گوت:

«مراوییه که تم بدی، مریشکه که مت دەدەمی!»

مریشکه که گوپی لەمە بوو. لە خەمانە پەرپوایی شۆر بوونەوه.
زۆری پێ ناخۆش بوو. بەلام هیچیشی لە دەست نەدەهات.
خاوەنە که ی دەگۆریه وه.

هەر زوو کچه بچکۆله که و مراوی بوونە دوست. بەیه که وه لە
پرووباره که مەلەیان دەکرد.

«کویک، کویک، خانمە که ی خۆم! دوور مەرۆ، پرووباره که قوولە،
ئاو دەتبا!»

ئیدی پاشان خانمی بچکۆله که لە پرووبار دەهاته دەرەوه و لە
سەر لیواری ئاوه که پشوو ی دەدا. مراویش دەهات لە تەنیشتی
هەلدەنیشتی.

رۆژيكيان كۆرپە دراوسىيەك ھاتە لاي پروبارەكە، جەلەوى تووتكە
سەگىكى بە دەستەوۈ بوو. كچەكە سەرنجى گوجىلەكەى دا و
گوتى:

«ئۆى لەم تووتكە جوانە! دەبا بۆ من بى! منىش ئەم مراوييەى
خۆمت دەدەمى!»

مراوى بەم وشانە دلتەنگ بوو. پشوو سوار بوو و بە بالەكوتە
كەوت، بەلام ھىچىشى لە دەست نەدەھات. كۆرەكە پرى دايى و لە
بن ھەنگلى خۆى ناو بردى.

خانمى بچكۆلە دەستىكى بەپشتى تووتكە سەگەكە داھىنا و
گوتى:

«كەلەشەيىركم ھەبوو، بە مريشكىكم گۆريەو. پاشان
مريشكەكەم بە مراوييەك گۆريەو. مراوييەكەشم بە تۆ گۆريەو.»

تووتكه سهگ ئەمەى بىست و له ترسانه دلى داچلهكى. خوئى له
ژير ميژهكه شاردهوه. شهو خانمى بچكوله نووستبوو. تووتكهكه
بهچر نووك دهركاى كردهوه و ههلات. گوتهى: «نامهوى دۆستى
خانمىك بىم نرخى دۆستايهتى نهزانيت.»
بو بهيانى كاتى خانمى بچكوله بهئاگا هات. سهيرى كرد تووتكه
سهگهكهى ههلاتوو. خوئى بهتاك و تهنيايى بينى!

ئەو شتەى عەلەشیش نایزانى

هەبوو نەبوو عەلەشیشىك هەبوو. هەمیشە بیری دەکردهوه. بهلام تەنیا و تەنیا بیری له خۆی دەکردهوه. هەر لهو پۆژەى سەرى له هیلکه ترووکا، بیری کردەوه، گوتى: «گەلۆ، من گەلیک وردیلهم. دەبى زوو گەوره بىم!» ئیدی گەوره بوو، هەر گەوره بوو تا هیندەى تووتکه بهرازیکی لى هات. ئەوجا گوتى:

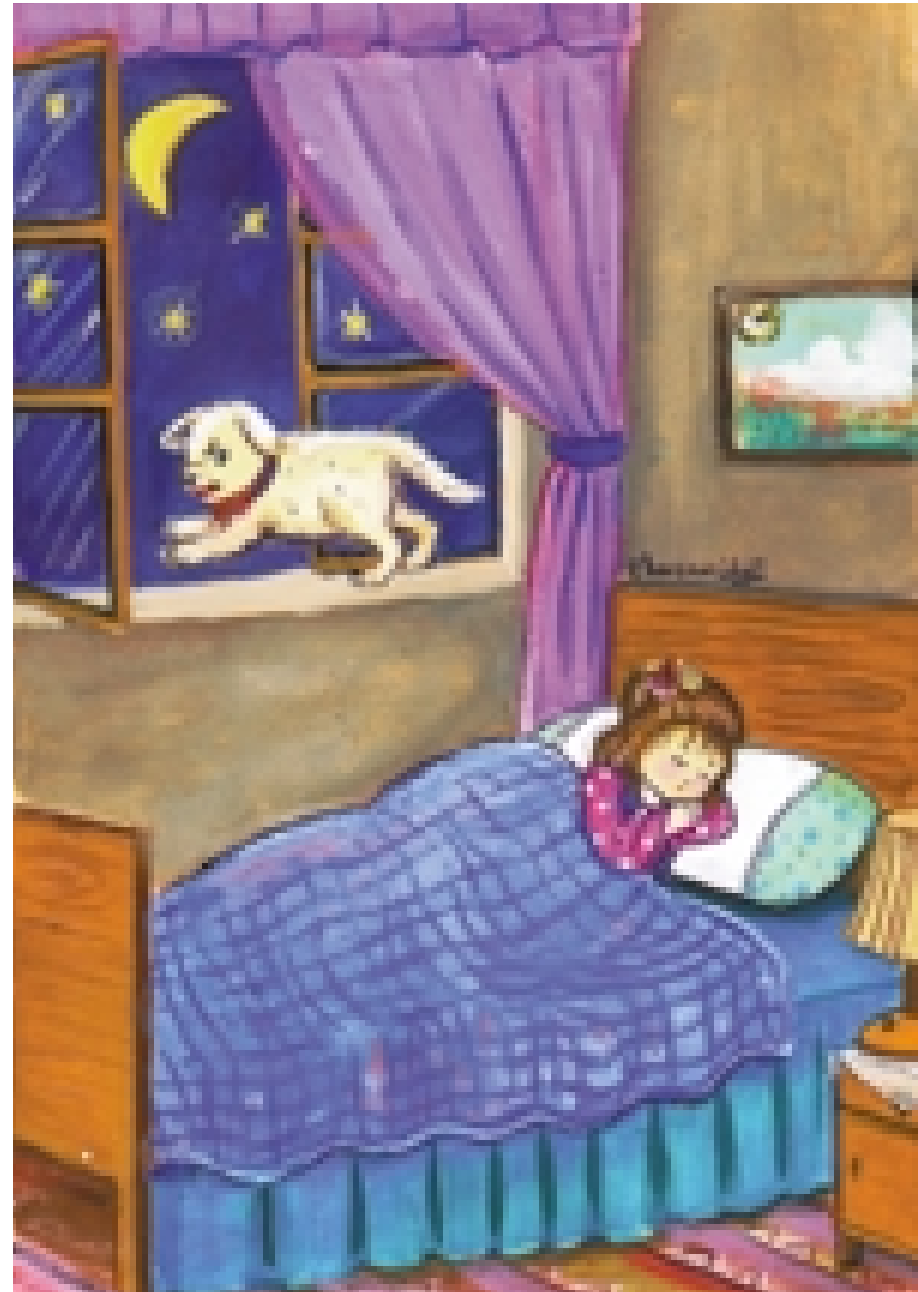
«ها ها، ئیسته باشم.»

بهرحیله سوورەى ژیر دەنووکى بهردایهوه. تا بلیى عەلەشیشىکی گەوره بوو. چوو له لای گۆمه ئاوێک و له وینهى خۆى پروانى. کلکی فش کردەوه و خۆى پف دا، گوتى: «لیم دا، ئیستا تەواوم!»

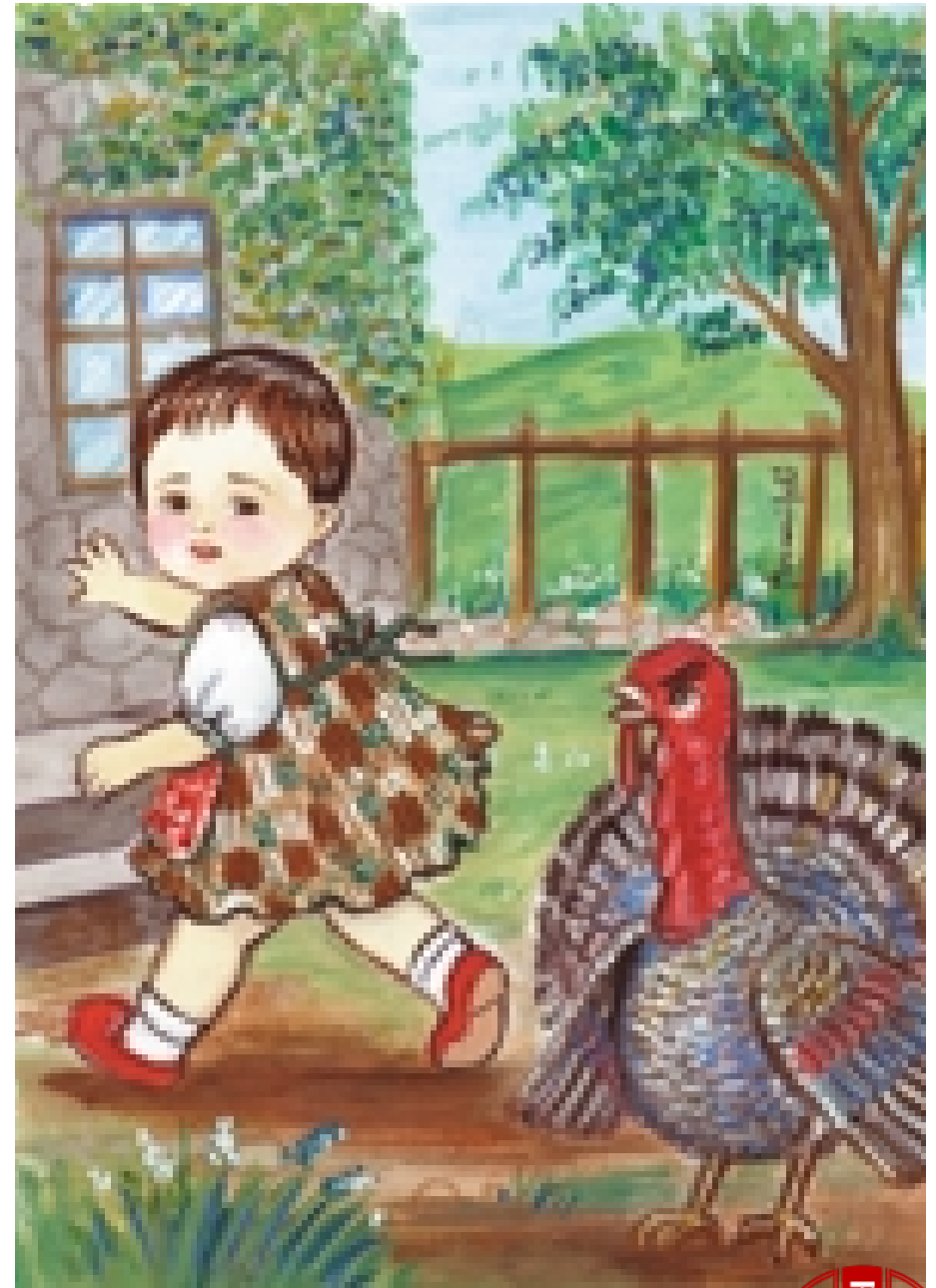
«زۆر بهخۆى دەنازی. هەموو کەسیکی لهکن گىژ و وىژ بوو. دهیگوت: «بهخوا نهزانن، هەر خۆم نەبى که ژیر و وریام.»

کچیکی بچکۆله که ناوی (ئاوا) بوو هاته ناو باخهکه. عەلەشیش خۆى لى گیف کردەوه، هیندەى نەمابوو زیلهى (ئاوا) برژینى. له دلى خویشیدا دهیگوت:

«چما ئەوه منم! بهراستی ئازا و بههیزم!»

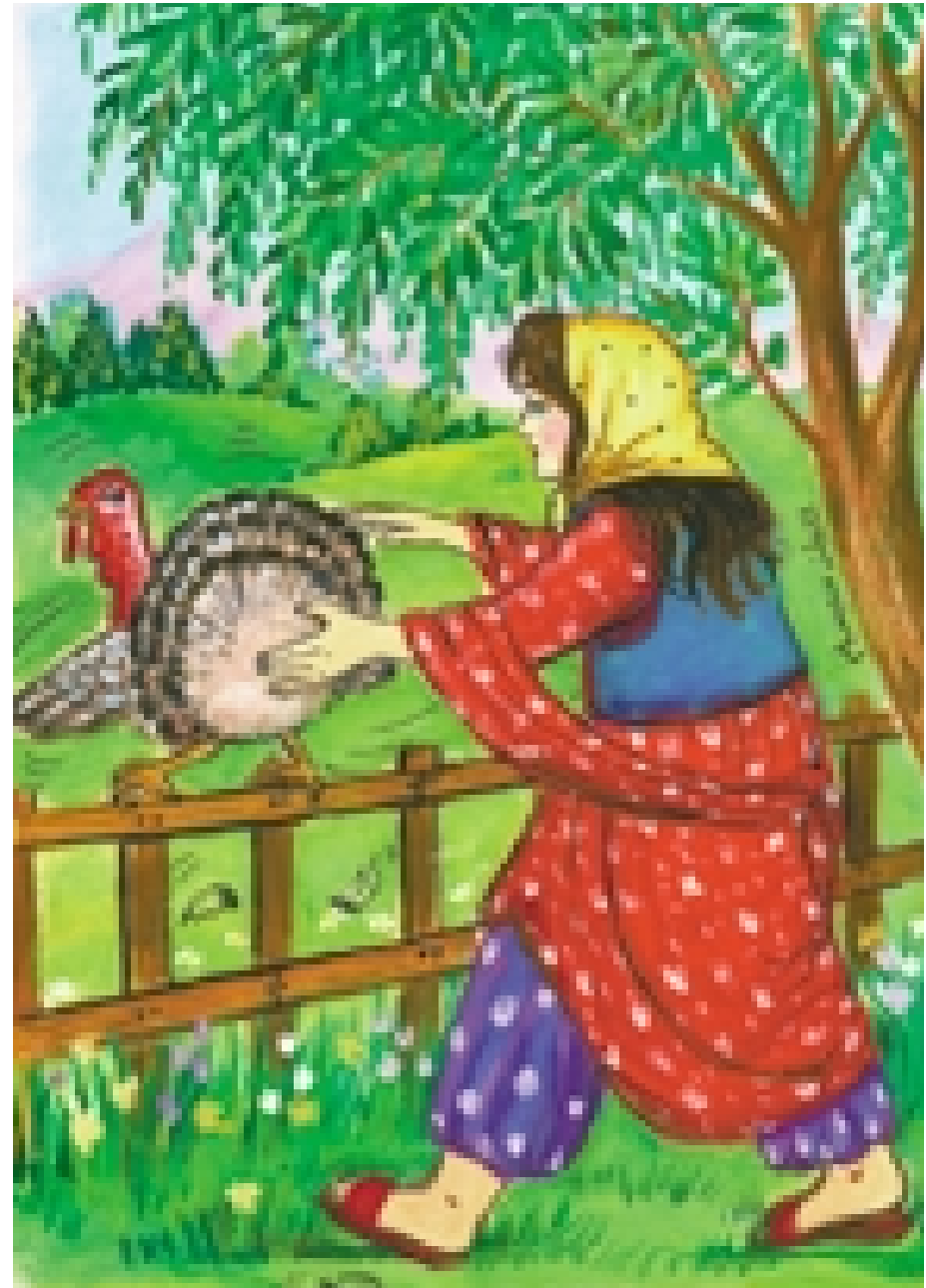

پشووێ هاوین هات. کابانی مāl ویستی بیگری و سه‌ری ببری.
به‌لام عه‌له‌شیش بازیکی دا و به‌سه‌ر په‌رژینه‌که‌دا ئاودیو بوو.
خۆی کوتایه‌ ناو دارستانه‌که‌وه. رای ده‌کرد و له‌ دلی خوشیدا
ده‌یگوت: «خه‌یاڵت خاوه، پیت وایه‌ ده‌مگری؟ ناترسم، من له‌ تو
فیلبارترم.»

به لām خو له رڼوى فیلبارتر نه بوو. له دارستانه کهدا شه و داها
و رڼوى به ماته ماته لږى هاته پيش. خو ى بو ه لدا و
به که له مبارىک گرتى.

رڼوى گوشتى عه له شيشى ده ماشته وه و به تيز و گالته شه وه
دهيگوت: «هاى له خو ت گه وچ و نه فامى، به دريژايى ژيانت بيرت له
گه وره يى و جوانى و ئازايى خو ت ده کرده وه. به لām نه و شته ي
هه رگيز بيرت لى نه ده کرده وه نه وه بوو که گوشتىکى چه ند به له زه ت
و خوشت هه يه.»

شیلَم

باپیره شیلَمیکی رواند. شیلَمه که گه وره بوو، گه وره بوو، تا وای
لی هات زۆر گه وره بوو. باپیره ویستی شیلَمه که هه لکه نی. هه
رای کیشا و رای کیشا به لām نهیتوانی هه لی که نی.
بانگی داپیره ی کرد تا بیت و یاریده ی بدات.
داپیره باپیره ی راکیشا و، باپیره شیلَمه که ی راکیشا، هه
رایان کیشا و رایان کیشا، به لām نهیتوانی شیلَمه که هه لکه نن.
بانگی که زاکه یان کرد... که زاکه یان داپیره ی راکیشا و، داپیره
باپیره ی راکیشا و، باپیره شیلَمه که ی راکیشا به لām هیشتا
نهیتوانی شیلَمه که هه لکه نن.

بانگی تووتەڵە سەگەکیان کرد، تووتەڵە سەگەکی کچەزای
 ڕاکیشا و کچەزا داپیرە ڕاکیشا و داپیرە باپیرە ڕاکیشا و،
 باپیرەش شیلەمەکی ڕاکیشا، هەر ڕایان کیشا و ڕایان کیشا،
 بەلام نەیان توانی شیلەمەکی هەڵکەنن.

چوون بانگی مشکەکیان کرد. مشک تووتەڵە سەگی ڕاکیشا و،
 تووتەڵە سەگ کچەزای ڕاکیشا و، کچەزا داپیرە ڕاکیشا و،
 داپیرەش باپیرە ڕاکیشا، هەر ڕایان کیشا و ڕایان کیشا، ئیدی
 شیلەمەکی هەڵکەنا: بۆچی؟ چونکە مشک تەمبەل نەبوو بەیانیان
 وەرزشی دەکرد و زۆر بەهێز بوو.

چۆله‌که‌ی له‌خۆبایی

هه‌بوو نه‌بوو چۆله‌که‌یه‌کی خۆش خوینی، په‌روباڵ په‌نگینی، پۆپیته‌ زێرین هه‌بوو. ده‌نگی زۆر ناسک و هه‌ست بزوین بوو. به‌هاران له‌ناو گولاله‌ و چیمه‌نی می‌رگ و می‌رگولان تێی ده‌چریکانه‌. هه‌موو شتیکی ده‌هینایه‌ جۆش. هه‌ر که‌سیک گویی له‌ ده‌نگی بوايه‌، به‌موچرکه‌ و ته‌زووی شادمانی ده‌بزوا و ده‌هاته‌ سه‌ما. ده‌یانگوت: ئای چتۆ چریکه‌ی ناسک و دلگه‌ری هه‌یه‌! ئای چه‌ند به‌جۆش ده‌خوینی!

جاریکیان چۆله‌که‌که‌ له‌ناو گولیلکان تێی هه‌لکردبوو. به‌ئاوازیکی نه‌رم و نیان ده‌یچریکانه‌. گویی لێ بوو یه‌کیک گوتی:

چۆله‌که‌ی په‌روپۆ په‌نگین
وینته‌ نییه‌ له‌سه‌ر زه‌وین
جریوه‌ و چریکه‌ت هه‌ست بزوینه‌
خه‌م لا‌به‌ره‌ و شادی هین

نه‌یزانی کێ بوو ئه‌مه‌ی گوت. چونکه‌ هه‌موو جارێ کاتی خویندن چاوی داده‌خست. چۆله‌که‌که‌ به‌م پێداهه‌لگوتنه‌ فریوی خوارد و له‌ خۆی بایی بوو. بپاری دا ئیتر نه‌ بخوینی و نه‌سترانی به‌جۆش و خرۆش بلی. هه‌ر زوو هه‌ستیان کرد، چۆله‌که‌ی خۆش خوین له‌ جریوه‌ که‌وتوو. ناو به‌ناو زێره‌ زێریکی لێ هه‌لده‌ستی و هه‌موو که‌س که‌ر و کاس ده‌کا. پاسارییه‌ک لێ نزیك بووه‌وه‌ و گوتی: «برا تۆ نازانی زێره‌ زێر بکه‌یت، وه‌ره‌ لای برا‌ی خۆت فیری ئه‌م هونه‌ره‌ت بکات.» توومه‌ز چۆله‌که‌ی له‌خۆبایی زمانی خۆی له‌بیر چوووه‌وه‌ و نه‌شی ده‌توانی ئاوازی بیگانه‌ فیر ببی.

گرینگترین قه‌له‌م

جارێکیان هه‌وت قه‌له‌م له‌ پا‌که‌تێ‌ک‌دا بوو به‌ مشت و مریان.
 قه‌له‌می سه‌وز گوتی: «من له‌ هه‌مووتان گرینگترم! چونکه‌ ده‌توانم وینه‌ی
 دارستانێ‌ک ب‌ره‌نگینم هه‌موو شوینێ‌ک ب‌گریته‌وه.»
 قه‌له‌می قاوه‌یی گوتی: «تا ئێ‌ستا نه‌م بینویه‌ دارستان له‌ زناری چیا‌دا
 بروی. زناری چیا تاشه‌ به‌ردی‌کی گه‌وره‌یه‌ و هیچ شتی‌کی تێ‌دا نا‌رویی. من
 ده‌توانم وینه‌ی زناری‌ک ب‌کیشم.»
 قه‌له‌می زه‌رد گوتی: «زناره‌که‌ی تۆ له‌ ئه‌نجام‌دا ده‌بی‌ته‌ ورده‌ به‌رد. ئێ‌تر
 بۆ وینه‌ی که‌ناری‌ک نه‌کیشین؟»
 قه‌له‌می شین گوتی: «که‌نار به‌بی‌ ده‌ریا وه‌ک بیابانه‌. ته‌نیا منم که‌ بتوانم
 وینه‌ی ده‌ریا و ئاسمانی‌کی بی‌ گه‌رد ب‌کیشم.»
 قه‌له‌می سوور هاواری کرد: «منیش ده‌توانم وینه‌ی هه‌تاو ب‌کیشم. پێ‌م
 نالین ئێ‌وه له‌و که‌ناره‌دا چیتان پێ‌ ده‌کری ئه‌گه‌ر دنیا تاریک و لێ‌ل بێ‌ت؟»
 قه‌له‌می ره‌ش نه‌راندی: «ره‌نگی من گرینگترین ره‌نگه‌. کاتی هه‌موو
 شتی‌ک داده‌پۆشم ده‌یکه‌م به‌ شه‌وی تاریک و نووته‌ک.»
 قه‌له‌می سپی هاو‌پێ‌کانی هێ‌من کرده‌وه و گوتی: «هیچ مه‌ترسن، کاتی
 من وینه‌ی مانگ ده‌کیشم، هه‌موو شتی‌ک پووناک ده‌که‌مه‌وه.»
 ئێ‌تر ئه‌وکاته‌ (بیزا)ی ب‌چکۆله‌ پا‌که‌ته‌که‌ی کرده‌وه، مشت و م‌پ‌ه‌که‌ی
 وه‌ستاند و گوتی:
 «من ده‌توانم وینه‌ی هه‌موو شتی‌ک ب‌کیشم، چونکه‌ من هونه‌رمه‌ندم، له‌
 هه‌مووتان گرینگترم.»

گورگه بۆر

به هار بوو، به هاریکی به که یف و سه فا، میگه له مه پیک له بناری که ژیکه پهنگین و به گیا و گۆل ده له وه پان، میگه له که کۆمه له شوانیکی گۆپال به دهستی هه بوو. شوانه کان زۆر شادان و خه ندانیان راده بوارد. شهو و پۆژ بلویریان ده ژهند و شایییان له گه ل ده کرد.

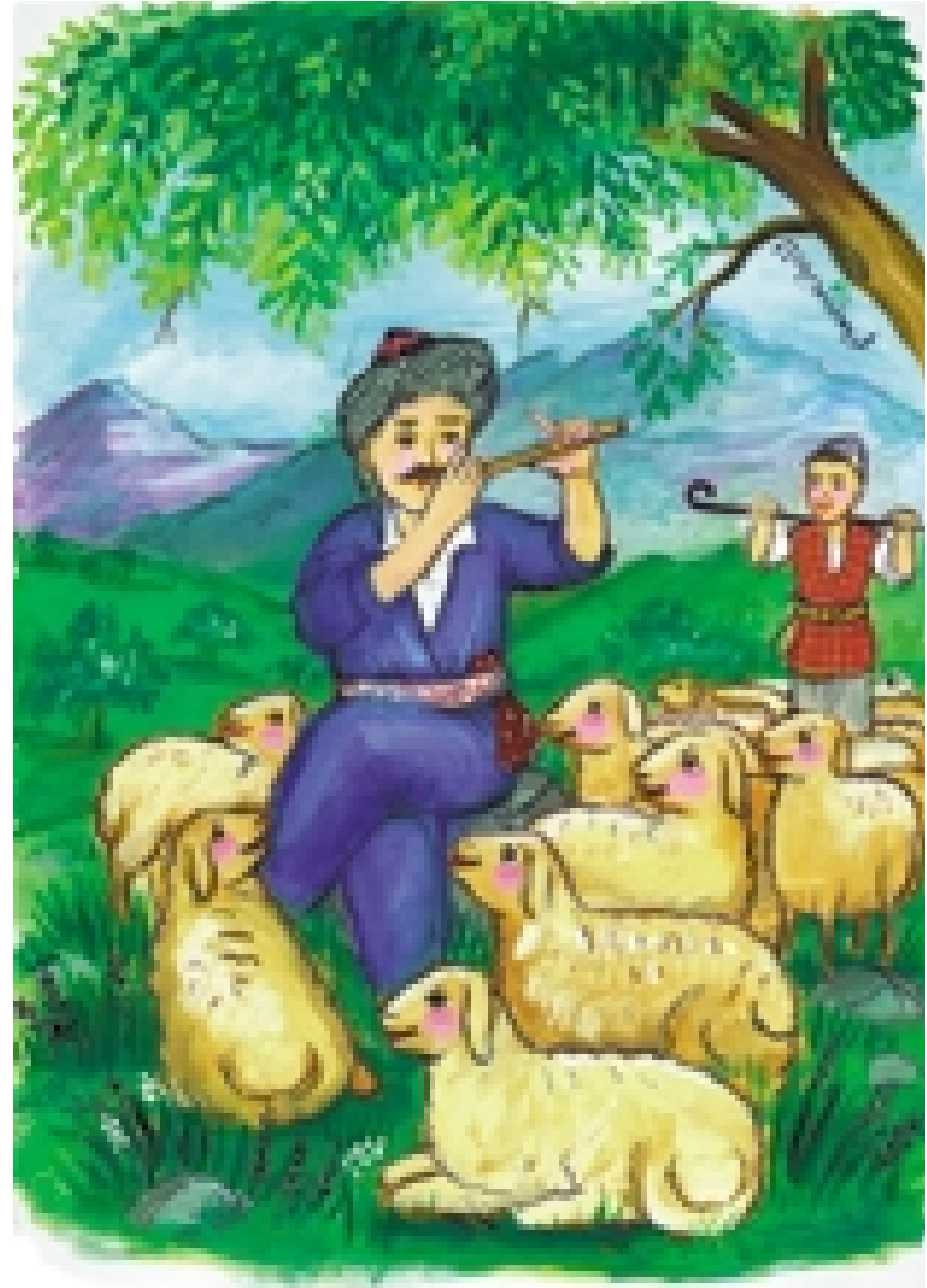
له ناکاو دیله گورگیکیان لی پهیدا بوو، جارپس و وه پسی کردن، هه موو شه وی شالای بۆ ده هیان و کاو پیکه گۆشتنی لی ده رفاندن. چه ندی خویان بۆی له پاریز دهن، گورگه بۆریان پی نه ده گیرا. شهو تا به یان پاسه وانییان له میگه ل ده گرت و نه ده نووستن.

شه ویکیان، مانگ هاتبووه ناوه ندی ئاسمانی، خه رمانه ی دابوو. شوانیک بلویری له بهر پشتین ده ره ینا و تی هه لکرد. ئه وانی تریش له ناو ئه و چیمه ن و گولزاره، له و ده م چه م و پرووباره، به شایی و سه ما که وتن.

له پر کاکی بلویرژهن، لووره ی گورگی هاته بهر گوئی. ئاوری دایه وه، چ ببینی! توومه ز گورگه بۆر هاتوو ته ئه و نیزیکانه و به هه وای بلویره که به سه ما که وتوو و ته وای ئاگی له خوی براوه. به

هه‌وای ئه‌وه‌یه تێر که‌یف و سه‌ما بکا و پاشان نیچیری خۆی
 برفینێ و هه‌لێ. به‌لام شوانه‌کان ده‌ستوبرد شایییان به‌ردا و
 که‌رکیکیان هه‌لدایه سه‌ر پشتی گورگه‌ بۆر و له جیوه‌ گرتیان.
 ئه‌و شه‌وه تا به‌یانی به‌ گورگه‌ بۆریان پابوارد. به‌گۆپالان وه‌ری
 گه‌رانێ، هه‌نده‌یان کوتا، کۆلی کۆن و نوێیان پێ هه‌ل‌پشت. بۆ
 به‌یانیش ره‌وانه‌ی باخچه‌ی ئاژه‌لانیان کرد. (با له‌وێ تێر و پر
 شایی بکا به‌لام چیترا کاور نه‌دزی).

شیر

«دایه، دێو له کوێ دهژی؟»

«له چیرۆکی ئەفسانەییدا.»

«کەواتە دەبێ چیرۆکی ئەفسانەییشت گەرە بێت، وا نییه؟»

«بێ گومان وایه. گۆرنتەلە له چیرۆکی کورتدا دهژی و دێویش له

چیرۆکی درێژدا.»

«باشه ئەمڕۆ چیرۆکیکی چۆنم بۆ دهڵێی: کورت یان درێژ؟»

«چیرۆکیکی درێژ، گیانهکەم!»

«بژی دایه!»

(نوا) کورسییهکی هێنا. دایکی لهسهری دانیشت، کتێبیکی کردوه و

دهستی به خوێندنهوه کرد:

«هه‌بوو نه‌بوو، ئەوکاته‌ی هه‌شتا گیانه‌وه‌ران زمان‌ی ئا‌خاوتنیان هه‌بوو.

شیرێکی درنده‌ی گه‌وره به شای دارستان هه‌لبژێردرا. هه‌ر گیانه‌وه‌ریک

بچووکترین هه‌له‌ی بکر دایه شیر پامالی دهدا و دهینه‌پانده سه‌ری، گرینگ

نه‌بوو گیانه‌وه‌ره‌که گه‌وره بوایه یان بچووک.

ئێتر پوژتیکیان شیر فه‌رمانی به گه‌لی دارستان دا هه‌موو پوژتیی

بچووه‌کانی خوایانی بۆ بێن، بچووه‌که‌رویشکیک بۆ تاشتی به‌یانی،

بچووه‌ ورچیک بۆ فراوین، کار مامزیکیش بۆ شیوی ئێواره.»

چیرۆکه‌که زۆر درێژ بوو به‌لام (نوا) هه‌زی لێ نه‌ده‌کرد، بۆیه گوتی:

«دایه گیان، کێ ئەو شیره به‌دکاره‌ی کردبوو به شای گیانه‌وه‌ران؟»

«گیانه وهره کان خۆیان!» دایکی ویستی له خۆیندنه وهکە ی بەردهوام بێت.
 به لām جاریکی تریش (نوا) خۆیندنه وهکە ی پێ بری، گوئی:
 «دایه گیان، به لām بۆچی شیریان هه لێژاردبوو؟»
 دایکی گوئی:
 «چونکه له هه موویان به هیزتر بوو.»
 نوا گوئی:
 «نه یانده توانی یه کێکی تر هه لێژێرن؟»
 دایکی گوئی:
 «ده یانته توانی، به لām گه لی دارستانه که زۆر له و به هیزه ده ترسان، بۆیه
 نه ده وێران له به رامبه ری بووه ستن.»
 نوا گوئی:
 «ئه گه ر من بوا یه م له جیا تی ئه وان نه ده ترسام، ده ستم ده دایه تفهنگیک و
 ده مکوشت.»
 دایکی گوئی:
 «به لām تۆ گیانه وهر نیت، گیانه که م، تۆ مروڤیت...»
 نوا گوئی:
 «به لای دایه، من مروڤم له بهر ئه وه مانگایه کم هه لده بژارد...»
 دایکی سه ری سوڤما و کتیبه که ی داخست، گوئی: «ئه مه چییه! بۆچی
 مانگات هه لده بژارد؟»
 نوا گوئی:
 «چونکه مانگا گوشت ناخوات.»

